

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **PhDr. M. M.M.**, zastúpeného JUDr. J. V., proti žalovanému **S.**, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, pod sp.zn. 16 C 103/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. februára 2010, sp.zn. 9 Co 147/09 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 11. februára 2010 sp.zn. 9 Co 147/09 v zmeňujúcom výroku a výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 22. januára 2009 č.k. 16 C 103/08-74 zaviazal žalovaného k povinnosti na vlastné náklady uverejniť v denníku P. na prvej strane zvýrazneným typom písma BOLD ospravedlnenie v nasledujúcom znení: Ospravedľujeme sa pánovi M. M. za nepravdivé informácie o jeho súkromí uverejnené v novinách P. zo dňa 29. januára 2008 pod názvom „X“, k povinnosti na vlastné náklady uverejniť v týždenníku Š. na strane 8 zvýrazneným typom písma BOLD ospravedlnenie v nasledujúcom znení : Ospravedľujeme sa pánovi M. M. za nepravdivé informácie o jeho súkromí uverejnené v časopise Š. pod názvom „X“ zo dňa 29. januára 2008, keď na túto opravu bude avízo zvýrazneným typom písma BOLD na prvej strane týždenníka Š. pod názvom: Ospravedlnenie sa pánovi M. M. strana 8. Okrem toho zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch v sume 10 000 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku (žalobca sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 16 596,96 EUR) žalobu zamietol a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 2 482,24 EUR do rúk

právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že v konaní mal za preukázané, že informácie uvedené v článku v denníku P. zo dňa 29. januára 2008 s nadpisom „X“ a podnadpisom „X so zdôraznením „X“, že žalobca má milenkú, snaží sa vzťah s M. T. utajiť, sú nepravdivé. Taktiež v článku v týždenníku Š. č. 5 zo dňa 29. januára 2008 s názvom „X“ sú uvedené nepravdivé informácie o tom, že žalobca strieda v dôchodkovom veku jednu priateľku za druhou a to sa nestihol ani rozviesť. Upútavka na tento článok sa nachádza na prvej strane tohto týždenníka s názvom „X“, tvrdí spolu s fotografiou M. T.. Na strane 4 predmetného týždenníka je uverejnená fotografia žalobcu a M. T. s uvedením, že sa „X“. Prvostupňový súd poukázal na to, že samotným uverejnením nepravdivých skutkových tvrdení v denníku P., že žalobca má vzťah s M. T., snaží sa ho utajiť a v týždenníku Š., že strieda v dôchodkovom veku jednu priateľku za druhou a to sa nestihol ešte ani rozviesť, teda že má milenkú, došlo k zásahu do osobnosti žalobcu. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal pravdivosť uvedených informácií v článkoch uverejnených v týždenníku Š. a denníku P.. Dôkazné bremeno zaťažovalo práve žalovaného, aby v súdnom konaní osvedčil pravdivosť tvrdení uvádzaných v predmetných článkoch. Uverejnenie uvedených nepravdivých skutkových tvrdení spôsobilo žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach. Bez právneho významu je skutočnosť, z akého zdroja žalovaný, ktorý zasiahol do práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka zverejnené poznatky získal. Nie je rozhodujúce, odkiaľ sa údaje získali, či je ich autor uvedený alebo nie. Je povinnosťou vydavateľa periodickej tlače, resp. šéfredaktora, ktorý z poverenia vydavateľa riadi hromadný informačný prostriedok, aby si vopred overil pravdivosť i tvrdení obsiahnutých v uverejnených prevzatých článkoch, správach a pod. Bez významu je skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia alebo či išlo len o nedbanlivé preberanie poznatkov a ich rozširovanie. Na základe uvedeného prvostupňový súd dospel k záveru, že sú splnené zákonné predpoklady pre priznanie primeraného zadost'učinenia v podobe požadovaného ospravedlnenia, preto žalobe v tejto časti vyhovel. V časti náhrady nemajetkovej ujmy prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že v danej veci nie je postačujúce samotné morálne zadost'učinenie s prihliadnutím na skutočnosť, že k zásahu do osobnosti došlo jedným z najčítanejších denníkov a týždenníka a teda s prihliadnutím na rozsah zásahu. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa riadil dvomi taxatívne stanovenými kritériami a to závažnosťou ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo. Závažnosť ujmy možno vyvodit' už z nadpisu v článku uverejnenom

v denníku P. „X“ a v týždenníku Š. z upútavky na článok, ktorý je na prvej strane s názvom „X“. Závažnosť ujmy možno vyvodit' z uverejnených nepravdivých informácií. Takto uvedené nepravdivé obvinenie bolo nepochybne spôsobilé vyvolať u čitateľov dojem, že žalobca je sukničkář, opakovane sa dopúšťa mimomanželských vzťahov. Žalobca v čase neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv bol osobou známou občanom SR ako humorista a glosátor relácie S. Súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy prihliadol aj k tomu, že k zásahu došlo prostredníctvom média, a to jedným z najčítanejších denníkov a týždenníka s celoslovenskou pôsobnosťou. Vzhľadom k tomu dospel k záveru, že suma 10 000 EUR je náhradou zodpovedajúcou efektívnemu zmierneniu následkov neoprávnených zásahov do osobnostných práv s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo; vo zvyšku potom žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu aj žalovaného rozsudkom z 11. februára 2010 sp.zn. 9 Co 147/09 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa ospravedlnenia a zamietajúcej časti potvrdil a v časti priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 10 000 EUR ho zmenil tak, že žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V potvrdzujúcej časti svojho rozhodnutia sa stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvého stupňa. Zmeňujúci výrok rozhodnutia odôvodnil tým, že z obsahu zákonných podmienok stanovených v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zadosťučinenie v peniazoch plní len podpornú (subsidiárnu) funkciu, t.j. nastupuje vždy až potom, keď sa morálne zadosťučinenie ukázalo (úplne alebo sčasti) nepostačujúce. Nevyhnutnou podmienkou pre priznanie peňažného zadosťučinenia súdom je, že sa priznanie žiadnej inej formy morálneho zadosťučinenia nejaví s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúce, a že v dôsledku neoprávneného zásahu došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere, ktoré skutočnosti prvostupňový súd pri priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch dôsledne nezvážil. Poukázal na to, že z vykonaného dokazovania síce vyplýva, že nepravdivé informácie o súkromnom živote žalobcu zasiahli do jeho osobnostných práv, ale pre hodnotenie, či došlo k naplneniu zákonných podmienok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno za rozhodujúce považovať subjektívne pocity a reakcie žalobcu. Dôkazná povinnosť (a to aj pri zásahu do súkromnej sféry) na preukázanie, že neoprávneným zásahom žalovaného došlo k zníženiu cti, dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere zaťažovala žalobcu, ktorú podľa odvolacieho súdu tento neuniesol. Nepreukázal, že by k zníženiu jeho dôstojnosti, či jeho vážnosti v spoločnosti, došlo v značnej miere a to či už v rodine, v mieste bydliska,

na pracovisku, v odbornom svete, v politickom či inom verejnom živote, teda v ktorejkoľvek sfére jeho životného uplatnenia. Žalobca v rámci prvostupňového konania navrhol jediného svedka L. F.. Tento vo svojej výpovedi uviedol, že zastupuje žalobcu pri všetkých javiskových programoch, ponúka usporiadateľom programy, v ktorých účinkuje žalobca. Uviedol, že sa stretol s vyjadreniami usporiadateľov po uverejnení článkov, že nemajú záujem o vystúpenia žalobcu, záujem niektorých usporiadateľov bol menší. Záujem o programy, v ktorých vystupoval žalobca bol menší a tým pádom bol poškodený žalobca a aj on. Uvedené skutočnosti ale nie sú dôvodom na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, keď zadosťučinenie v peniazoch neslúži v žiadnom prípade funkčne k náhrade vzniknutej škody, k strate na zárobku. Táto je svojou podstatou majetková ujma – škoda, ktorá sa riadi nie právnym režimom § 13 Občianskeho zákonníka, ale režimom § 16 a § 420 Občianskeho zákonníka. O trovách (celého) konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. s odôvodnením, že žalobca bol úspešný v časti, v ktorej sa domáhal uloženia povinnosti ospravedlnenia a žalovaný bol úspešný v časti týkajúcej sa uloženia mu povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy, t.j. každý z nich bol v konaní čiastočne úspešný i neúspešný.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch a v časti výroku o trovách konania podal dovolanie žalobca, žiadal ho zmeniť a priznať mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 EUR z titulu zásahu do súkromia a priznať mu náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania. Vyslovil názor, že odvolací súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v tom, že pri posudzovaní otázky vzniku nároku na priznanie zadosťučinenia v peniazoch sa zamerlal výlučne na otázku naplnenia podmienky značného zníženia dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti a opomenul možnosť splnenia podmienky nedostatočnosti morálneho zadosťučinenia aj v dôsledku iných skutočností zásahu do súkromia. S poukazom na doslovné znenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že morálne zadosťučinenie sa môže ukázať ako nepostačujúce nielen v dôsledku spôsobenia značného zníženia dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti určitej fyzickej osoby, ale aj v dôsledku iných skutočností preukázaných súdu, na základe ktorých sa morálne zadosťučinenie javí ako nedostatočné. Nesúhlasil so stanoviskom odvolacieho súdu, podľa ktorého peňažná satisfakcia je prípustná len vtedy, ak je dokazovaním preukázané, že neoprávneným zásahom žalovaného došlo k zníženiu cti, dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere a to či už v rodine, mieste bydliska, na pracovisku, v odbornom svete. Podotkol, že v žalobe žaloval bezprecedentný útok do súkromia – intímnej sféry, kde ani

dôkaz pravdy nemôže vyvinieť subjekt, ktorý takýto zásah spôsobil, pričom Občiansky zákonník v § 13 ods. 2 nevyžaduje pri zásahu do súkromia, aby došlo k zníženiu v značnej miere dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti. Inkriminované články boli objektívne spôsobilé prívodiť žalobcovi, resp. ktorejkoľvek osobe na jeho mieste ujmu. V priebehu konania sa preukázalo, že okolnosti, za akých došlo k zmene tituliek a textu upútaviek aj proti vôli autorov článku a v neprospech žalobcu, jednoznačne potvrdzujú fakt, že išlo o úmysel. Odvolaciemu súdu vytkol, že aj keď dospel k záveru, že k protiprávnemu zásahu do súkromia žalobcu nepochybne došlo, nedocenil dosah týchto zásahov, ako aj prehliadol alebo nepovažoval za podstatné ďalšie skutočnosti, ktoré sú pre určenie výšky nemajetkovej ujmy dôležité. Ak by bol odvolací súd rozhodol v súlade so zákonom, žalovaný by musel hradiť aj trovy konania a to v plnej výške, v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdi, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorý má viacero výrokov [a/ potvrdzujúci, b/ zmeňujúci a c/ o náhrade trov], pričom dovolanie žalobcu smeruje proti zmeňujúcemu výroku a súvisiacemu výroku o náhrade trov, preto dovolanie žalobcu podľa § 238 ods. 1 O.s.p. prípustné je.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a dovolacím dôvodom, vrátane jeho vecného (obsahového) vymedzenia dovolateľom. Obligatórne sa zaoberá len vadami vymenovanými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vady konania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. dovolateľom zamietané neboli a ani dovolacím súdom neboli zistené.

Uplatnením dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. možno odvolaciemu súdu vytknúť, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci, je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval.

Dovolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odvolací súd svoje rozhodnutie založil na interpretácii ustanovení o ochrane osobnosti, pre ktorú nedávajú § 11 až 13 Občianskeho zákonníka dostatočnú oporu.

Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka).

Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú nedielne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Predmetom ochrany sú jednak nemateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka (meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a pod.), jednak prejavy osobnej povahy (napr. podobizne, zvukové záznamy). Otázku prípadného negatívneho dotknutia týchto čiastkových práv v rámci práva na ochranu osobnosti treba u každého z nich posudzovať samostatne.

Z hľadiska skutkových okolností, z ktorých žalobca v predmetnom konaní vyvodzoval svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, treba poukázať predovšetkým na to, že do rámca vymedzeného ustanoveniami §§ 11 až 13 Občianskeho zákonníka patrí právo na súkromie zahŕňajúce širokú oblasť súkromia fyzickej osoby (najmä jej súkromného života intímnej a rodinnej sféry, vnútorného myšlienkového a citového života). V najširšom zmysle sa toto právo týka aj života v rodine a manželských a partnerských alebo priateľských či obdobných vzťahoch. Takto chápané právo na súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života prístupné iným alebo zverejnené. O porušenie práva na ochranu súkromia ide nielen v prípade neoprávneného získavania vedomostí a poznatkov o súkromí fyzickej osoby, ale tiež v prípade neoprávneného rozširovania týchto poznatkov a vedomostí. Širokej škále prejavov a súčastí súkromného života fyzickej osoby zodpovedá aj možnosť rozmanitých prejavov zásahov do súkromia a ich dôsledkov na chránené osobnostné práva. Tieto zásahy v určitých prípadoch môžu (avšak nemusia) mať aj difamačné dôsledky – neoprávnený zásah do tohto čiastkového práva (práva na súkromie) nemusí vždy vyvolať zníženie vážnosti alebo dôstojnosti dotknutej fyzickej osoby. Porušenie práva na súkromie je potrebné dôsledne odlišovať od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti.

Ustanovenia §§ 11 až 13 Občianskeho zákonníka chránia aj ďalšie čiastkové práva fyzickej osoby – právo na jej česť a dôstojnosť v rozmanitých spoločenských vzťahoch, v rodine, na pracovisku, v odborných kruhoch. Ak došlo k neoprávnenému zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť ujmu (to v prípade zásahov do týchto čiastkových práv znamená mať difamačné dôsledky), dotknutá osoba môže uplatniť právne prostriedky ochrany.

Pokiaľ došlo k neoprávnenému zásahu do uvedených osobnostných práv, má fyzická osoba dotknutá zásahom právo domáhať sa na súde, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, odstránili následky neoprávnených zásahov, poskytlo primerané zadosťučinenie. Podaním žaloby (návrhu) na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sleduje fyzická osoba priznanie materiálnej satisfakcie. Pred podaním takejto žaloby nie je nevyhnutné uplatniť právo na poskytnutie morálnej satisfakcie.

Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (ktorej sa žalobca domáha) môže súd podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznať vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca, najmä ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Dôvody priznania náhrady sú v tomto ustanovení uvedené len demonštratívne. Zákon tu ustanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce. Pokiaľ sa v ďalšom texte tohto ustanovenia uvádzajú slová „najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti“, ide iba o príklad následku neoprávneného zásahu, v ktorom je táto podmienka splnená.

Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je – vždy – v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu – existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru dovolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba.

Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Aj v prípade niektorého zásahu do práva na súkromie môže nastať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere); tento negatívny – difamačný následok ale nie je jediným právne akceptovateľným prejavom závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach.

Oba sudy nižšieho stupňa dospeli v danom prípade k zhodnému záveru, že konanie žalovaného vykazuje znaky neoprávneného zásahu do osobnostných práv, ktorý bol objektívne spôsobilý privodiť žalobcovi ujmu. Rozdielne však pristúpili k riešeniu otázky, či žalobcovi spôsobená nemajetková ujma je ujma závažná, ktorá odôvodňuje priznať náhradu v peniazoch.

Súd prvého stupňa akcentoval tie aspekty konania žalovaného, ktoré svedčia predovšetkým o zásahu žalovanej do súkromia žalobcu a na tomto základe dospel

po vykonanom dokazovaní k záveru, že žalobcovi bola na chránených osobnostných právach spôsobená značná ujma, za ktorú mu patrí náhrada nemajetkovej ujmy, ktorú ustálil v sume 10 000 EUR. Dovolací súd – bez toho, aby sa vyjadril k výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy – konštatuje, že právne závery prvostupňového súdu, na ktorých spočíva jeho rozhodnutie, sa nepriečia uvedeným všeobecným interpretačným východiskám.

Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku svedčí o tom, že tento súd dostatočne nezohľadnil zdôraznenú potrebu samostatného posudzovania jednotlivých negatív dopadu konania pôvodcu zásahu na čiastkové práva tvoriace súčasť práva na ochranu osobnosti. Odvolací súd v prejednávanej veci nevzal v potrebnej miere na zreteľ, že žalobca v konaní kládol dôraz na zásah do súkromia a súkromného života, a že vzhľadom na to, do akej chránenej sféry (do ktorých čiastkových práv) sa zasiahlo, nebolo jeho procesnou povinnosťou preukazovať, že neoprávnený zásah žalovaného pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti (rovnaký právny názor vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 3 Cdo 137/2008 v obdobnej právnej veci).

Právne závery odvolacieho súdu vyjadrené v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku nie sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom ustanovení §§ 11 až 13 Občianskeho zákonníka, keď prehliadol, že so zreteľom na čiastkové práva, do ktorých žalovaný zasiahol, bolo pri riešení otázky opodstatnenosti žaloby na priznanie nemateriálnej satisfakcie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka) treba považovať zníženie dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere len za jeden z viacerých do úvahy prichádzajúcich následkov neoprávneného zásahu do osobnostných práv, nie však za jediný určujúci následok, výlučne ktorý by opodstatňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Jeho rozhodnutie je vzhľadom na uvedené neúplné, predčasné a v dôsledku toho vecne nesprávne.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom rozsahu zrušil v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 O.s.p. z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pričom ako súvisiaci zrušil aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o náhrade trov konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. júna 2011

JUDr. Eubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová